

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/69/2018
Identifikačné číslo spisu: 7114224979
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7114224979.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenej Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s. r. o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, proti žalovanému F. F. V., so V. I. X, XXX XX Z., správcovi úpadcu X. X., narodeného X. X. XXXX, bytom Ž. XX, XXX XX Z., o určenie poradia zabezpečovacieho práva pohľadávky, ktorý sa vedie na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31Cbi/12/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/28/2017-158 z 27. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) prvou výrokovou vetou rozsudku č. k. 31Cbi/12/2014-119 z 30. marca 2017 určil, že pohľadávka žalobkyne, špecifikovaná v konkurznej prihláške pohľadávky žalobkyne s poradovým číslom 1 zo dňa 30.07.2014, je čo do poradia zabezpečovacieho práva ako prvého v poradí, v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 26K 22/2014, nesporná. Druhou výrokovou vetou rozsudku určil, že pohľadávka žalobkyne, špecifikovaná v konkurznej prihláške pohľadávky žalobcu s poradovým číslom 1 zo dňa 30.07.2014, je čo do poradia zabezpečovacieho práva ako prvého v poradí, v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 26K 22/2014, zistená. Treťou výrokovou vetou rozsudku priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4CoKR/28/2017-158 z 27. marca 2018 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Ďalším výrokom rozhodol, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že Okresný súd Košice I v konaní sp. zn. 26K/22/2014 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu X. X., nar. X.XX.XXXX (ďalej aj „úpadca“), pričom uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 10.07.2014. Žalobkyňa si prihláškou zo dňa 30.07.2014 prihlásila pohľadávku vo výške 36.879,89 eur, ktorej právnym dôvodom bola zmluva o úvere, uzavretá s úpadcom dňa 29.03.2012, zabezpečená záložným právom na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátnej zmluvy zo dňa 29.03.2012. Zároveň si žalobkyňa uplatnila zabezpečovacie právo prvé v poradí s tým, že poradie sa riadi dňom registrácie. Pohľadávku proti úpadcovi si prihlásila aj spoločnosť Bytex Slovensko, s.r.o. prihláškou zo dňa 4.08.2014 vo výške 3.893,29 eur. Právnym dôvodom vzniku tejto pohľadávky boli neuhradené platby za služby spojené s užívaním bytu na Ž. Č.. XX v Z. za roky 2012, 2013 a január až júl 2014. Tento veriteľ si uplatnil zabezpečovacie právo titulom zákonného záložného práva s prednostným poradím, ktoré sa riadi dňom vzniku. Správca úpadcu podaním zo dňa 9.09.2014 oznámil žalobkyňi, že popiera poradie zabezpečovacieho práva prihlásenej pohľadávky a uznáva poradie zabezpečovacieho práva ako druhého v poradí. Dôvodom popretia bolo, že správca uznal ako prvé v poradí prihlásené prednostné zabezpečovacie právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., ktoré vzniklo v zmysle § 15 zákona č. 182/1993 Z.z. a je zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. W, k bytu vo vlastníctve úpadcu a jeho manželky. Uvedené skutočnosti označil odvolací súd za nesporné a za sporné považoval posúdenie, ktoré zo záložných práv (zmluvné alebo zákonné) vzniklo skôr, a teda ktorému z uvedených konkurzných veriteľov svedčí prvé poradie zabezpečovacieho práva ich pohľadávok voči úpadcovi.

3. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že odvolaním napadnutý rozsudok je druhý v poradí, keď predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 14.01.2016 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 4CoKR/16/2016. Súd prvej inštancie žalobu pôvodne zamietol s odôvodnením, že ak žalobkyňa nepoprela poradie zabezpečovacieho práva veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., jej právo na popretie zaniklo a uplynutím lehoty na popretie pohľadávky sa táto pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že prvé poradie zabezpečovacieho práva svedčí pohľadávke veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., a z tohto dôvodu nepovažoval za významné, kedy došlo k vzniku záložného práva. Odvolací súd v uvedenom zrušovacom uznesení uznal opodstatnenosť námietok odvolateľky (žalobkyne), že ak v konkurznom konaní nepoprela prihlásené poradie zabezpečovacieho práva iného konkurzného veriteľa (Bytex Slovensko, s.r.o.), jej právo domáhať sa určenia popretého zabezpečovacieho práva podľa ust. § 32 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) nezaniklo. V ďalšom konaní mal preto súd prvej inštancie posúdiť, kedy došlo k vzniku zákonného, resp. zmluvného záložného práva a rozhodnúť o poradí zabezpečovacieho práva žalobkyne. V novom rozsudku súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keď dospel k záveru, že popretie poradia zabezpečovacieho práva žalobkyne správcom nie je dostatočné a správnosť takéhoto popretia nebola žalovaným preukázaná. S odkazom na právny názor uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016 dospel súd prvej inštancie k záveru, že popretie poradia zabezpečenej pohľadávky žalobkyne správcom bolo neúčinné. Len pre úplnosť dodal, že podmienkou vzniku záložného práva (aj zákonného) je existencia pohľadávky zabezpečenej týmto záložným právom a žalovaný v konaní nepreukázal, že jeho pohľadávka vznikla skôr, ako bolo zriadené zmluvné záložné právo veriteľa (správne má byť zrejme, že v konaní nebolo preukázané, že pohľadávka veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. vznikla skôr, ako bolo zriadené zmluvné záložné právo žalobkyne - poznámka dovolacieho súdu).

4. S vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil, keď podľa jeho názoru je popretie poradia zabezpečenej pohľadávky žalobkyne správcom odôvodnené dostatočne. Správca poprel prvé poradie zabezpečovacieho práva žalobkyne (a uznal ako druhé v poradí) nielen z konkurzno-procesného dôvodu, teda preto, že uznal prihlásené prednostné zabezpečovacie právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., ale súčasne uviedol, že toto právo (veriteľovi Bytex Slovensko s.r.o.) vzniklo v zmysle § 15 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) a je zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. Š. k bytu úpadcu a jeho manželky. Citované ustanovenie zakotvuje vznik zákonného záložného práva k bytu alebo nebytovému priestoru v dome v prospech spoločenstva alebo ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov (ak nie je spoločenstvo zriadené), a to na zabezpečenie pohľadávok vzniknutých z právnych úkonov týkajúcich sa

domu, spoločných častí, spoločných zariadení domu a príslušenstva a na zabezpečenie pohľadávok vzniknutých z právnych úkonov týkajúcich sa bytu alebo nebytového priestoru v dome. Odvolací súd zdôraznil, že konkurzný veriteľ Bytex Slovensko, s.r.o. si prihlásil pohľadávku proti úpadcovi, ktorá vznikla práve nezaplatením služieb spojených s užívaním bytu úpadcom, ktorej uspokojenie je zabezpečené zákonným záložným právom podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. Pôvodnému správcovi síce možno vyčítať neúplnosť popretia, spočívajúcu v tom, že nedodal, že zákonné záložné právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. vzniklo skôr, ako zmluvné záložné právo žalobkyne, to však ešte nesvedčí o jeho neodobornom postupe. Skorší zápis zákonného záložného práva v porovnaní so zápisom zmluvného záložného práva žalobkyne totiž vyplýva aj z verejne prístupného LV č. XXXX a ani žalobkyňa nespochybnila a nepreukázala, že by toto zákonné záložné právo vzniklo neskôr, ako jej zmluvné záložné právo, ktorá skutočnosť by práve v súvislosti s popretím zabezpečovacieho práva žalobkyne správcom bola právne významná. Vzhľadom na uvedené, zamietnutie žaloby (správne má byť zrejme vyhovieť žalobe - poznámka dovolacieho súdu) len z dôvodu neúčinnosti popieracieho prejavu správcu, vyplývalo z nesprávneho právneho posúdenia tohto úkonu súdom prvej inštancie, keďže v konaní nevyšlo najavo, že by pôvodný správca nepostupoval v súlade s ust. § 32 ods. 1 ZKR.

5. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj vznik zákonného záložného práva veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., a tým nesprávne určil poradie zabezpečovacieho práva žalobkyne. Poukázal na to, že hoci je pre záložné právo typická akcesorická povaha k zaisťovanému záväzku (vznik a trvanie záložného práva je nerozlučne späté s existenciou zaisťovanej pohľadávky), avšak z princípu akcesority existujú dve výnimky, keď sa záložné právo zriaďuje k pohľadávke, ktorá má vzniknúť až v budúcnosti, ako aj v prípade, keď vznik zaisťovanej pohľadávky je viazaný na splnenie podmienky, ktorá ešte nebola splnená. Zdôraznil, že zákonné záložné právo, akým je aj záložné právo vyplývajúce z ust. § 15 zákona č. 182/1993 Z.z., poskytuje pohľadávkam zabezpečenie bez toho, aby sa na jeho vznik vyžadovala ďalšia právna skutočnosť. Záložné právo vzniká priamo zo zákona, keď sú splnené tie skutočnosti, s ktorými zákon spája jeho vznik. Zákonné záložné právo podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z.z. slúži na zabezpečenie pohľadávok, ktoré má, resp. môže mať (v budúcnosti) spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov, resp. ak sa nezriaďuje spoločenstvo, ktoré majú ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, proti vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v tomto dome. Zabezpečené sú pohľadávky vzniknuté z právnych úkonov vlastníka bytu alebo nebytového priestoru, ktoré sa týkajú tohto bytu alebo nebytového priestoru, domu, spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu a zastavaného a príľahlého pozemku. Zabezpečenie sa vzťahuje najmä na finančné pohľadávky, ktoré vznikli (vzniknú) povinnosťou úhrady na prevádzku, opravy a údržbu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu a pozemku, platieb za dodávku služieb súvisiacich s užívaním bytu a nebytového priestoru a tiež náhrad škôd, ktoré spôsobil vlastník bytu a nebytového priestoru alebo osoby užívajúce byt. Účelom tohto zákonného záložného práva je nielen pôsobiť preventívne na vlastníkov bytov a nebytových priestorov, aby riadne a včas plnili svoje zákonné a zmluvné povinnosti, ale najmä ochrana ostatných vlastníkov proti neplneniu si povinností jednotlivými vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome, príp. ďalších osôb užívajúcich byt alebo nebytový priestor. Osobitne táto ochrana ostatných vlastníkov vystupuje do popredia v prípade, ak byt či nebytový priestor v bytovom dome zaisťuje viac záložných práv, ako je tomu aj v posudzovanej veci.

6. S poukazom na to, že zákonné záložné právo podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z.z. zabezpečuje aj pohľadávky, ktoré vzniknú až v budúcnosti, dospel odvolací súd k záveru, že za splnenia podmienky existencie pohľadávky spoločenstva alebo vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu, čo v danom prípade nebolo sporné, je pre určenie poradia zabezpečovacieho práva v konkurznom konaní rozhodujúci vznik záložného práva, t. j. kedy zo zákona vzniklo zákonné záložné právo, a nie to, kedy v skutočnosti vznikla pohľadávka zabezpečená týmto záložným právom. Zdôraznil, že zákonné záložné právo bolo zapísané v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, kat. úz. Š. aj k bytu úpadcu, preto žalobkyňa ako poskytovateľka úveru bolo známe, že jej pohľadávke môžu predchádzať zákonným záložným právom zabezpečené pohľadávky spoločenstva alebo vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Bolo len na jej opatrnosti a predvídavosti, či zisťovala stav dlžôb úpadcu ako vlastníka bytu v bytovom dome, aby tak mohla posúdiť prípadnú vymožitelnosť svojej pohľadávky z poskytnutého

úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu, takýto záver vyplýva tiež z účelu a zmyslu zákona č. 182/1993 Z. z. v súvislosti s ochranou vlastníkov bytov a nebytových priestorov, aby neznášali dlhy vyplývajúce z neplnenia finančných povinností inými vlastníkmi a pritom nemali možnosť tieto uspokojiť výkonom zákonného záložného práva k bytu alebo nebytovému priestoru neplatiča. Keďže v posudzovanej veci nebolo preukázané, že zákonné záložné právo spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o. vzniklo neskôr, ako záložné právo žalobkyne, pôvodný správca úpadcu nepochybil, keď tomuto veriteľovi uznal prvé poradie uplatneného zabezpečovacieho práva. Pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukazoval na to, že zápis zmluvného záložného práva má konštitutívny charakter, pretože zmluvné záložné právo vzniká až zápisom do katastra nehnuteľností a zákonné záložné právo sa zapisuje záznamom a má len evidenčný charakter, odvolací súd k tomu uviedol, že to ešte neznamená, že zmluvné záložné právo má v dôsledku toho akúsi „vyššiu právnu silu“. Záznam, ako úkon príslušnej správy katastra, má evidenčný charakter preto, že vznik, zmena a zánik práv k nehnuteľnostiam nastali na základe právnych vzťahov alebo iných právnych skutočností mimo pôsobnosti správy katastra, a preto správa katastra tieto skutočnosti a údaje iba eviduje. Teda, aj záznam (podobne ako vklad) preukazuje práva k nehnuteľnostiam, ktoré však vznikli, zmenili sa alebo zanikli bez rozhodnutia správy katastra, ale (ako v tomto prípade) zo zákona.

7. S konštatovaním, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, avšak pochybil pri jej právnom posúdení, keď síce použil správne právne normy, tieto však nesprávne interpretoval, dospel odvolací súd k záveru, že v prejednávannej veci neboli splnené podmienky na potvrdenie, ani na zrušenie rozhodnutia, preto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietala, že odvolací súd jej (ako sporovej strane) svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. V súvislosti s dôvodom prípustnosti a zároveň dovolacím dôvodom podľa ust. § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) odvolaciemu súdu vyčítala, že sa vo svojom rozhodnutí bezdôvodne odchýlil od jednoznačných požiadaviek, ktoré najvyššie súdne authority sformulovali vo vzťahu k popieraciemu prejavu, ktorý uskutočňuje správca v rámci konkurzného konania. Poukázala pritom na ustanovenie prvej vety § 32 ods. 5 ZKR, podľa ktorej ten, kto popiera pohľadávku, musí popretie pohľadávky vždy zdôvodniť, pričom pri popretí výšky musí uviesť sumu, ktorú popiera, pri popretí poradia uviesť poradie, ktoré uznáva, pri popretí zabezpečovacieho práva uviesť rozsah popretia, inak je popretie neúčinné. Ďalej poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.09.2014, sp. zn. II. ÚS 409/2013, ktorý postuloval zásadné nároky, ktoré je potrebné klásť na činnosť a zodpovednosť správcu pri popieraní prihlásených pohľadávok. Citovala tiež z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016, v ktorom sa dovolací súd veľmi presvedčivo a precízne vysporiadal s povinnosťami správcu. Podľa názoru dovolateľky, odvolací súd právne závery, vyjadrené v citovanom judikáte, síce výslovne nepoprel, v skutočnosti sa však nimi nijako neriadil, keďže svoje rozhodnutie založil na skutočnosti, ktorá v popieracom prejave správcu nebola vôbec prítomná. Tou skutočnosťou je ustálenie okamihu vzniku záložných práv dotknutých konkurzných veriteľov (žalobkyne a spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o.), ktorí si do konkurzu na majetok úpadcu prihlásili pohľadávky zabezpečené záložným právom, vzťahujúcim sa k tomu istému majetku. Dovolateľka poukázala na to, že kým ona vznik svojho záložného práva špecifikovala už v konkurznej prihláške a podporila ho zodpovedajúcimi listinnými dôkazmi, okamih vzniku záložného práva veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. nebol vôbec skúmaný, a najmä táto skutočnosť nebola správcom tvrdená a zdôvodnená. Popierací prejav správcu neobsahuje zmienku o tom, kedy vzniklo záložné právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., a dokonca ani tvrdenie, že vzniklo skôr, ako záložné právo žalobkyne. Predmetom prieskumu a rozhodujúcim dôvodom napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa tak stala

skutočnosť, ktorá v popieracom prejave správcu absentovala, čo vo svetle citovaných judikátov považuje dovolateľka za jednoznačne nesprávny prístup odvolacieho súdu. Zároveň odvolací súd týmto postupom bezdôvodne zvýhodnil veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., ktorý svoje prihlášky spracoval značne nedbalo a nedôsledne, keď v nich ani len nekonkretizoval dátum vzniku svojho záložného práva. Dovolateľka odvolaciemu súdu tiež vyčítala, že z pasivity správcu nielen že nevyvodil potrebné procesnoprávne dôsledky, ale ju dokonca aplikoval na ťarchu žalobkyne, keď v bode 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa nespochybnila a nepreukázala, že zákonné záložné právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. vzniklo neskôr, ako jej zmluvné záložné právo, ktorá skutočnosť by práve v súvislosti s popretím zabezpečovacieho práva žalobkyne správcom bola právne významná.

10. V súvislosti s dôvodom prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka namietala voči spôsobu, akým sa odvolací súd vysporiadal s obsahom popieracieho prejavu správcu zo dňa 9. septembra 2014. Poukázala na to, že až do vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia, boli predmetom súdneho prieskumu v incidenčnom spore výlučne konkurzno-procesné súvislosti, teda to, či správca riadne (tak, ako to vyžaduje ust. § 32 ods. 5 ZKR) odôvodnil svoj popierací prejav, ako aj to, či žalobkyňa bola povinná poprieť pohľadávku veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. Výlučne na tomto základe súd prvej inštancie najskôr žalobu zamietol a po revízii ním vyslovených právnych záverov v zrušovacom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 25. augusta 2016 následne žalobe o určenie poradia zabezpečovacieho práva pohľadávky vyhovel. Odvolací súd však v dovolaním napadnutom rozsudku priznal popieraciemu prejavu správcu úplne novú kvalitu, keď do odôvodnenia poskytnutého správcom vniesol závery mimoriadne komplexnej problematiky charakteru tzv. zákonného záložného práva podľa § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Podľa názoru dovolateľky, odvolací súd kreoval úplne fiktívnu realitu, že správca kvalifikoval záložné právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. ako automaticky prednostné. Žiadny taký argument sa však v popieracom prejave správcu nenachádza a nemožno ho vyvodiť ani z poukazu správcu na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., keďže toto ustanovenie sa otázkou poradia, resp. vzťahu zákonného záložného práva a prípadných iných záložných práv, nezaobera. Odvolací súd teda úplne arbitrárne a bez akejkoľvek opory v texte príslušného úkonu nahradil pasivitu správcu vlastnou interpretáciou, nereflektujúc to, že v súlade s princípom subsidiarity Civilného sporového poriadku (§ 196 ZKR) mal prejav správcu posudzovať ako procesný úkon, t. j. optikou teórie prejavu. Dovolateľka v tejto súvislosti citovala z uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/649/2001 zo dňa 27. novembra 2003. Odvolací súd tiež nezohľadnil nároky, ktoré sú na činnosť správcu kladené imperatívom odbornej spravodlivosti, všeobecne normovaným napríklad v ustanovení prvej vety § 3 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a vo vzťahu k okolnostiam konkrétneho prípadu, zvýrazneným v ustanovení § 32 ods. 1 ZKR, časť prvej vety pred bodkočiarkou. Podľa názoru dovolateľky, ak chcel správca poprieť poradie záložného práva žalobkyne z dôvodu údajnej prednosti záložného práva veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o., mal to vo svojom popieracom prejave zreteľne prejavovať, čo sa však nestalo. Nie je povinnosťou konkurzného veriteľa domýšľať si konkludentné aspekty vôle správcu a už vôbec nie je prípustné, aby povrchný prístup správcu rezultoval do suplovania jeho činnosti konkurzným súdom, cestou ústavne neudržateľného výkladu a hodnotenia správcom vykonaného úkonu, navyše s negatívnymi dôsledkami voči veriteľovi, ktorý riadne a zákonným spôsobom uplatnil svoje práva v konkurznom konaní.

11. Žalovaný správca sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť.

13. Podľa ustanovenia § 428 CSP musí dovolateľ v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu jeho dovolanie smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa domáha (dovolací návrh).

14. Podľa ust. § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Tzv. vady zmätočnosti taxatívne vypočítané v ustanovení § 420 CSP pod písmenami a/ až f/ sú zároveň dovolacími dôvodmi, aj dôvodmi prípustnosti dovolania. Výplýva to z ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Ak dovolaateľ uvedeným spôsobom nepostupuje, dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo je dôvodom pre odmietnutie podaného dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP. Na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, ak v dovolaní nie je uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolaateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd nie je povinný, ale ani oprávnený nahrádzať pasivitu dovolaateľa, resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca a hľadať v texte dovolania, prípadne v predložennom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 CSP.

15. V posudzovanom prípade dovolaateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

17. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

18. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 CSP iba v tom prípade, ak dovolaateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom (ktorý dovolaateľ považuje za nesprávny), mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne je nevyhnutné, aby dovolaateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva

mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

19. V prejednávanej veci dovolateľka tzv. vadu zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videla v tom, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí bezdôvodne odchyľil od jednoznačných požiadaviek, ktoré najvyššie súdne authority sformulovali vo vzťahu k popieraciemu prejavu, ktorý uskutočňuje správca v rámci konkurzného konania, odvolací súd svoje rozhodnutie založil na skutočnosti, ktorá v popieracom prejave správcu nebola vôbec prítomná, čím zvýhodnil veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. na úkor žalobkyne a zároveň z pasivity správcu nielen že nevyvodil potrebné procesnoprávne dôsledky, ale ju dokonca aplikoval na ťarchu žalobkyne, keď v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa nespochybnila a nepreukázala, že zákonné záložné právo veriteľa Bytex Slovensko, s.r.o. vzniklo neskôr ako jej zmluvné záložné právo, ktorá skutočnosť (podľa názoru odvolacieho súdu) by práve v súvislosti s popretím zabezpečovacieho práva žalobkyne správcom bola právne významná. Z takto vymedzeného dovolacieho dôvodu nie je vôbec zrejmé, z realizácie ktorých konkrétnych procesných práv mala byť žalobkyňa údajným nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu vylúčená. Dovolateľka vyjadruje nespokojnosť so závermi odvolacieho súdu, ku ktorým dospel pri hodnotení prejavu správcu, ktorým správca poprel poradie zabezpečovacieho práva prihlásenej pohľadávky žalobkyne ako veriteľky úpadcu v konkurze, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26K 22/2014. Odvolací súd totiž, na rozdiel od súdu prvej inštancie (s ktorého závermi sa dovolateľka stotožňuje), považoval popretie poradia zabezpečovacieho práva žalobkyne správcom za dostatočne odôvodnené. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) teda dovolateľka nenamieta procesné chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu zo strany odvolacieho súdu, ale nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, teda pochybenia v rámci tej činnosti súdu, pri ktorej súd na zistený skutkový stav aplikuje príslušné právne normy. Podstatou jej námietok je tvrdenie, že popierací prejav správcu nezodpovedá požiadavkám zákona (konkrétne § 32 ZKR) a súvisiacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia vydané vo veciach sp. zn. 3Obdo/70/2016, 3Obo/8/2017, 1Obo/17/2017), ktorá tieto zákonné ustanovenia interpretuje. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci (aj keby bola dôvodná) však nezakladá vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie veci je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, keď súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je ani po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

20. Pokiaľ sa žalobkyňa v súvislosti s namietanou vadou konania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP odvolávala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2017, sp. zn. 3Obdo/70/2016 dovolací súd poznamenáva, že v predmetnom rozhodnutí sa existencia tejto procesnej vady skúmala v súvislosti s námietkou žalovaného správcu, že „zo strany súdov došlo k zúženiu predmetu konania vo vzťahu k neskúmaniu existencie žalobcom prihlásenej pohľadávky“. Dovolací súd sa následne zaoberal procesným postupom súdu prvej inštancie (opísaným v bodoch 24 a 25 odôvodnenia), ktorým súd prvej inštancie navodil u žalovaného správcu isté legitímne očakávania ohľadom toho, ako bude ďalej vo veci postupovať, konkrétne vykonávať dôkazy navrhnuté žalovaným. Dovolací súd teda skúmal, či týmto procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k neprímeranému zvýhodneniu žalobcu na úkor žalovaného, a teda k porušeniu princípu rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. V prejednávanej veci dovolateľka žiadny takýto nesprávny procesný postup súdov nenamieta. Okrem toho, v prejednávanej veci podstata sporu ani nespočívala v tom, že by správca po popretí poradia pohľadávky prihlásenej žalobkyňou rozširoval dôvody popretia, ale v tom, či ním uplatnený dôvod popretia dostatočne vymedzil.

21. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobkyne je z väčšej časti koncipované ako polemika so

závermi odvolacieho súdu, vyjadrenými v bode 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde odvolací súd vysvetlil svoj právny názor, že popretie poradia zabezpečovacieho práva pohľadávky žalobkyne správca dostatočne odôvodnil. V tejto súvislosti dovolací súd opätovne poukazuje na to, že nesprávnym procesným postupom súdu je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Postupom súdu teda možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je podstatou práva na spravodlivý súdny proces, možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (II. ÚS 251/03, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 252/04, III. ÚS 165/2012, I. ÚS 687/2014).

22. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v podanom dovolaní nekonkretizovala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým sa jej (podľa jej mienky) znemožnilo realizovať jej patriace procesné práva v miere dosahujúcej intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces, nevymedzila ňou uplatnený dovolací dôvod spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 431 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP.

23. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

24. K vymedzeniu dovolacieho dôvodu pri namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. augusta 2018, sp. zn. 3Obdo/42/2018, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 83/2018, a ktorého právna veta znie: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.“ Pokiaľ dovolateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa ust. § 432 CSP nesplní všetky uvedené (kumulatívne) podmienky, nemôže dovolací súd pristúpiť ku skúmaniu prípustnosti (a následne) dôvodnosti podaného dovolania. Ak tieto podmienky splnené nie sú, dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 447 písm. f/ CSP.

25. Dovolanie žalobkyne - podľa názoru odvolacieho súdu - vyššie uvedené podmienky nespĺňa, keď dovolateľka predovšetkým nekonkretizovala právnu otázku, ktorá by zodpovedala dikcii ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. bola by pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúca (kľúčová) a odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách a rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach odvolacieho súdu, alebo dokonca v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované)

rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba napokon zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018, sp. zn. 6Cdo/29/2017 - R 71/2018). Dovolateľkou citované uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. novembra 2003, sp. zn. 29Odo/649/2001, ako rozhodnutie vydané súdom cudzieho štátu (po rozdelení ČSFR) pod uvedený pojem celkom zjavne nespadá. Je teda zrejmé, že aj v časti, v ktorej dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzila ňou uplatnený dovolací dôvod spôsobom, ktorý predpokladá zákon.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací opakovane judikuje, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (k uvedenému porovnaj napríklad rozsudok zo dňa 27. februára 2018, sp. zn. 1Cdo/23/2017, uznesenie z 26. júla 2018, sp. zn. 3Cdo/223/2017, uznesenie zo 7. novembra 2017, sp. zn. 4Cdo/95/2017, uznesenie z 27. júna 2018, sp. zn. 8Cdo/136/2017 a ďalšie).

27. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V prípade dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP (ak má dovolanie vady podľa § 429 CSP a dovolateľ nebol o povinnosti podľa § 429 CSP poučený v odvolacom konaní). Dovolací súd je teda povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana, a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Zákon predpokladá, že advokát (vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo) je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu dovolacieho

konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 Základných princípov, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok a podľa ktorého, kto sa verejne hlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. To znamená, že úkony realizované takouto osobou majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov.

28. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, t. j. preto, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.